

...ชุดความรู้พิเศษ...

วิธีสอบไล่

๑๑๘
๑๒๖
อาจารย์ สุทิน สัมปัตตะวินิจ วทณ., ป.ม.

▲ วิธีดูหนังสือ

▲ วิธีเขียนคำตอบ

▲ ตัวอย่างข้อสอบ ป.๓

64m

วัตถุประสงค์ของคำแนะนำ

วันหนึ่งในขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปตามถนนกับ
อาจารย์ภาษาไทย ได้ได้รับความเคารพจากศิษย์
เก่าคนหนึ่ง

พอศิษย์เก่าคนนั้นเดินคล้อยหลังไปแล้ว ข้าพเจ้า
จึงถามขึ้นว่า “ท่านอาจารย์จำเด็กถูกศิษย์เก่าของ
เราคนนั้นไม่ได้ดอกหรือ”

“ทำไมผมจะจำเขาไม่ได้ ผมสอนภาษาไทย
เขาอยู่หลายปี ดูเหมือนแก่จะเรียนไม่จำเร็จ สอบตก
ซ้ำจนเรื่อยจนต้องตาออกไปไม่ใช่หรือ” เพื่อน
อาจารย์ของข้าพเจ้าตอบ

“ถูกแล้วท่านอาจารย์ พุดถึงเด็กคนนั้นแล้ว ผม
ยังเสียใจไม่หาย ความจริงแก่ไม่ใช่คนโง่เง่าอะไร
เลย” ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป “วิชาวิทยาศาสตร์ที่
ผมสอนแกอยู่นั้น ผมทราบว่าเขาเข้าใจและมีความรู้
อยู่มากทีเดียว เพราะเวลาผมซักไซ้ได้ถามเด็ก

ตอบได้เสมอ แต่เวลาสอบไม่ว่าจะเป็นสอบข้อ
สอบกลางปีหรือว่าสอบได้ปลายปี แกตอบไม่ได้ความ
เลย คำตอบของแกสับสนอลหม่านจับต้นชนปลายไม่
ถูก ไม่รู้ว่าความสำคัญอยู่ที่ใด อ่านแล้วไม่ได้ความ
เข้าแบบนาทวมทุ่งผักบุ้งโหลงเหลง บางทีก็กระท่อน
กระเท็นไม่ประติดประต่อกัน ผมจำต้องให้หมายแก
ตกด้วยความจำใจ ผมอยากจะโทษท่านอาจารย์นั้น
แหละว่า สอนภาษาไทยกันอย่างไรได้ถึงเขียนหนังสือ
แล้วอ่านไม่รู้เรื่อง”

“เฮ้ ! ท่านอาจารย์ภาษาไทยทวงชน
“ท่านอาจารย์จะมาโทษผมได้อย่างไร วิชาเรียง
ความแก้ทำได้ แล้วข้อเท่าที่ผมจำได้แกไม่ได้
ตกภาษาไทย แกตกวิทยาศาสตร์วิชาที่ท่านอาจารย์
สอนนั่นแหละ”

เรื่องตำนานมาเถาน ถ้าปรากฏว่านักเรียนเพียง
คนหนึ่งหรือสองคนทบทวนไปตามตัวอย่างนั้น ก็คงจะไม่

ปัญหาอะไร แต่ความจริงระดับปรากฏว่านักเรียน
เป็นร้อย ๆ ที่สอบตกไปในทำนองเดียวกับศิษย์เก่า
ของข้าพเจ้าคนนั้น ซึ่งความจริงแล้วเขามีความรู้
บางพอกที่จะสอบผ่านไปได้ ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้อะไรเลย
เลย แต่เมื่อเขาเขียนข้อสอบเขาไม่สามารถจะเขียน
สิ่งที่เขารู้ได้ออกมาได้โดยถูกต้องเรียบร้อย เช่น
อาจารย์วิทยาศาสตร์ว่า นักเรียนตอบโดยไม่ใช่
ศัพท์วิทยาศาสตร์ อาจารย์ประวัติศาสตร์ว่า
นักเรียนเขียนคำตอบดิบสัน เขียนข้อต่าง ๆ ไม่ถูก
หลักการนี้ ต้องการให้เข้าใจอย่างหนึ่งแต่เขียน
แล้วอ่านเข้าใจไปอีกอย่างหนึ่ง สรุปได้ว่า เขียนคำ
ตอบไม่เป็น

ดังนั้นจะเห็นว่า นักเรียนทุกคนจำเป็นต้องรู้อะไร
เขียนคำตอบสอบได้ แม้แต่แต่ละคนยอมผ่านการ
สอบกันมาแต่ทั้งนั้นไม่มากนักน้อยแต่ก็อาจจะสอบได้
กันมาโดยตลอด โดยมีได้รับคำแนะนำแต่อย่างใดเลย

แต่ท่านจะกล้าปฏิเสธหรือว่าท่านได้รับคำแนะนำที่ดี
แล้วท่านย่อมจะตอบโต้ดียิ่งขึ้นไปอีก

คำแนะนำทั้งหลายที่ให้ได้ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพ-
เจ้าขอบอกท่านก่อนว่า ไม่อาจช่วยนักเรียนที่ไม่รู-
อะไรเลยให้สอบได้ได้หรือให้สอบได้ดีได้ แต่อาจจะ
ช่วยนักเรียนที่เรียนเข้าใจ มีความรู้ยู่บ้าง แต่ว่า
ตอบไม่เป็น ให้สามารถรู้จักเขียนคำตอบข้อสอบ
ไล่ให้แสดงสิ่งที่ตัวเรารู้ออกไปได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง หรือ
ช่วยผู้ที่ตอบได้ด้อยอยู่แล้วให้ตอบโต้ดียิ่งขึ้นไปอีก คำ
แนะนำที่ข้าพเจ้าจะให้แก่ท่านนั้นอาศัยรวบรวมมาจาก
ข้อของใจของนักเรียนบ้าง จากข้อวิจารณ์ระหว่าง
อาจารย์ด้วยกันบ้าง จากข้อดีและข้อเสียต่าง ๆ ที่พบ
เห็นในกระดาษคำตอบของนักเรียนบ้าง จากสิ่งที่
ประสบกับตัวข้าพเจ้าเองบ้าง และอาศัยการค้นคว้า
จากตำราต่าง ๆ บ้าง จึงหวังว่าจะเป็นประโยชน์แก่
นักเรียนและนักศึกษาทั้งหลายบ้างไม่มากนักขอ

แสดงกระดาษคำตอบของท่านให้ดูได้ พร้อมทั้งเปรียบเทียบให้เห็นว่า ผู้ใดคะแนนดีกว่าท่านนั้นเขาตอบดีกว่าท่านอย่างไร (แต่ส่วนมากมักไม่ยอมให้ดู)

ตามปรกจิตรรรมดานั้นครุอาจารย์ที่คิดทั่วไป
ย่อมพยายามที่สุด ที่จะตรวจคำตอบด้วยความ
รอบคอบและระมัดระวัง ให้ความยุติธรรมแก่
ทุก ๆ คนเท่าเทียมกัน และไม่มีการอคติเลือก
ที่รักมักที่ชัง ให้คะแนนมากน้อยไปตามเนื้อหา
เท่าที่ตอบมา มีตัวอย่างที่คอยชี้แจงเหตุผลเรื่อง
หนึ่งแล้วว่า อาจารย์ภาษาอังฤษผู้หนึ่งตรวจข้อสอบ
แต่ละแผ่นถึง ๓ ครั้ง ในระยะเวลาแตกต่างกัน เพื่อ
ให้แน่ใจว่า ตนไม่เผลอมองข้ามบางสิ่งบางอย่างไป
และต้องการตัดภาวระคความรบกวนต่าง ๆ ที่จะทำ
เสียความยุติธรรมออกไปให้หมด เช่น ความปวดหัว
หรือยังชกหักจากห้องถัดไป

ประโยชน์ของการสอบ

เมื่อเราอยากรู้ว่า ตัวเราสูงเท่าไร เราก็อาจวัดความสูงได้ หรืออยากทราบว่าหนักเท่าไร ก็อาจชั่งได้ แต่เรายังไม่มั่งเครื่องมืออะไรสำหรับมาวัดค่า ใด ๆ ใดมั่งความรูในเรื่องใดมากนักเลยเพียงใด วิธีที่เราใช้วัดความรู้ มออยู่วิธีเดียวเท่านั้น คือต้องลองสอบ ดังนั้น การสอบจึงเป็นการวัดความรู้โดยทางอ้อม ซึ่งแต่ละย่อมจะให้เที่ยงแท้แน่นอนเหมือนกับการวัด ซึ่งคงจริง ๆ นั้น ย่อมเป็นไปได้ แต่ทราบได้ที่เรา ยังไม่อาจประจักษ์รู้เครื่องมือวัดความรู้ชนิดใด เรา ก็จำเป็นต้องใช้การสอบนี้เป็นเครื่องมือวัด โดยทางอ้อมอยู่ต่อไป

สำหรับการสอบได้ประจำปีของนักเรียน เป็นของแน่ว่าเป็นการวัดความรู้ว่า นักเรียนมีความรู้พอที่จะขึ้นไปเรียนชั้นสูงขึ้นไปได้หรือไม่ แต่สำหรับการสอบคัดเลือกนักเรียนนอกจากจะวัดความรู้แล้ว ยังเป็นการเลือกคัดเอาเฉพาะผู้ทรงความรู้ขึ้นไว้เท่าจำนวนที่ต้องการ การ การสอบคัดเลือก จึงไม่ใช่เป็นการสอบได้

ตก แต่ เป็นการลอบให้ได้ลำดับที่อยู่ในจำนวนที่
เขาต้องการซึ่งจะต้องใช้ความพยายามมากยิ่งขึ้นไปอีกว่า
การสอบไล่ธรรมดา

การสอบข้อมั่วหมัดความรู้นักเรียนเพื่อให้
นักเรียนได้ทราบตัวของตัวเองว่าตัวเป็นอย่างไร ต้อง
แก้ไขปรับปรุงตัวเองขึ้นอีกเพียงใด นอกจากนั้นยัง
เป็นการบังคับให้นักเรียนคนหนึ่งสอบโดยทางอื่น เป็น
การทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไป และยังเป็นการ
ฝึกหัดเขียนคำตอบอีกด้วย

ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของการ
สอบข้อ เพื่อ เป็นเครื่องวัดวิชาการสอนของครู
อาจารย์อีกด้วย ตามปกติข้อสอบทุก ๆ อันไม่ต้อง
การกตให้นักเรียนตก ครูอาจารย์ผู้ออกข้อสอบต้อง
กะว่านักเรียนส่วนมาก หรือทั้งหมดควรทำได้มากกว่า
ครึ่งหนึ่งของข้อสอบ จะมีข้อยาก ๆ ปนอยู่บ้างก็เด็ก
น้อยสำหรับวัดหาผลัดเลิศจริง, แต่ถ้าสอบไปแล้ว

ปรากฏผลว่านักเรียนตกเป็นส่วนใหญ่มาก ถ้าจำเป็นจะต้อง
แก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ว่าคือ อาจแก้ไขข้อสอบ
ให้ว่ายิ่ง หรืออาจสอนในเรื่องที่นักเรียนส่วนใหญ่
ตอบไม่ได้นั้นเสียใหม่ให้แจ่มกระจ่างขึ้น

ทำทของตัวท่านเอง

เมื่อรู้กำหนดวันสอบผู้เข้าสอบทุกคนย่อมตื่นตื่น
กระวนกระวายใจ บางคนก็เผื่อวันสอบด้วยความ
หวาดสั่นแทบจะเป็นบ้าไปก็มี ถกแต่การสอบได้
ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของนักเรียน เรียนมาตลอด
ปีจะอยู่ชั้นเดิมหรืออาจจะได้เลื่อนชั้นขึ้นไป ก็อยู่ที่การ
สอบได้นี้ แต่ก็ไม่เห็นเหตุผลอะไรที่จะต้องตื่นตระหนก
ตกใจจนเกินไป ที่ถกควรจะสงบสติอารมณ์เตรียม
ตัวไว้ให้พร้อมที่จะเข้าสอบในวันที่กำหนดไว้นั้น
การสอบเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีตามกำหนด ด้วยเหตุผล
ดังที่แสดงไว้ในเรื่องประโยชน์ของการสอบ ที่กล่าวมา
แล้วไม่ใช่สิ่งพิศดารอะไร การสอบไม่ใช่การฉกฉวย

แกลงเพื่อให้นักเรียนตกใจที่ท่านมีความรู้และสามารถ
 ตอบให้ผู้อื่นรู้ว่าท่านรู้อะไร และครูอาจารย์ผู้ตรวจ
 ตรวจข้อสอบด้วยความเที่ยงธรรมและระมัดระวังแต่
 การสอบได้ก็จะมีประโยชน์แก่ตัวท่านอย่างยิ่ง คือ
 ช่วยทำให้ครูอาจารย์สามารถวัดทราบว่า ท่านมี
 ความรู้เพียงใด

การเตรียมตัวสอบไล่

อย่าปฏิบัติแบบข่าวสารกรอกหม้อ นักเรียน

ส่วนมากมักไม่ตระเตรียมตัวเสียแต่เนิ่น ๆ มักจะคุ

หนั่งตอกกันอย่างหามรุ่งหามค่ำเอาเมื่อเวลาจนใกล้ ๆ

สอบ พยายามจะศึกษาและท่องบ่นวิชาที่ใช้เวลาเรียน

จนทงมีให้เข้อกเข้ ใจ และ จดจำ ใน เวลา เพียง วัน

สองวันซึ่งเป็นสิ่งเหลือวิสัยที่จะเป็นไปได้เราทราบกันดี

อยู่แล้วว่า เมื่อเรารับประทานอาหารย่อยถึงขีดหนึ่ง

ที่เราเรียกว่า “อิ่ม” ซึ่งหลังจากนั้นเราไม่สามารถ

รับประทานให้มากกว่านั้นไปได้อีก แม้ว่าจะเป็น

อาหารที่อร่อยเลิศเลออย่างใดก็ตาม แต่ถ้าเวลาขาด

นานออกไป เมื่อเราหายอิมแล้วเราจึงจะสามารถ

รับประทานได้อีก ฉนั้นใดก่ดัดสมองของเราให้เช่นเดียว

กัน ย่อมมีจุดอิมที่ไม่อาจจะรับเอาสิ่งหนึ่งสิ่งใดเข้

ไปได้อีก แม้เราจะพยายามยัดเหยียดอย่างใดก็ไม่

เกิดผล นักเรียนอาจคิดหนึ่งข้อได้มากมายในเวลานั้น
สองวันก่อนสอบได้ แต่เป็นของแน่วว่านักเรียนย่อมไม่
อาจจะจดจำอะไรได้ทั้งหมดเท่าที่ได้ดูไปนั้น * เพราะ
ในเวลานั้นสองวันนั้นย่อมมีขีดจำกัดอยู่ว่า ควรจะจดจำ
ได้มากน้อยเพียงใด ส่วนที่เกินไปจากนั้นก็ย่อมจดจำ
อะไรไม่ได้เลย หรือพาให้สิ่งที่จดจำไว้ได้แล้วเกิด
ไขว้เขวกันยิ่งไปหมด

ยกตัวอย่างให้เห็นง่าย ๆ สมมุติว่าท่านจะต้อง
แสดงละครเป็นคิวเอกของเรื่อง ท่านถือว่าท่านหัด
ไม่ท่องบทไว้เสียแต่เนิ่น ๆ ปล่อยให้ใจนั้นเหลืออีกวัน
สองวันจะแสดงจึงจับบทมาท่อง เน้นระพอจับมาท่อง
คำพูดในฉากหนึ่งท่านอาจจำได้ดี พอท่องฉากสองรู้สึก
ว่าจำยากขึ้น ยิ่งฉากสาม ฉากสี่ยิ่งจำยากขึ้นไปอีกและ
ในที่สุดท่านจะพบว่า ท่านรู้สึกเจ็บใจตัวเองเหลือเกิน
ว่าท่านจำไขว้เขวไปหมด จำฉากสาม ฉากสี่ได้ ดัน
ฉากหนึ่ง ฉากสอง นักพากย์เลอะเลือนไม่แน่ใจว่าเป็น

คำในฉากหนึ่งหรือฉากสองกันแน่ ฉนั้นเราจึงเห็นกัน
 แล้วว่า ในการแต่งละครทุกครั้งจำต้องมีการซัก
 ซ้อมกันเนิ่น ๆ หน่อย ๆ ครั้ง (ไม่หมายถึงละครจำพวก
 ซึ่งเล่นตามชอบใจโดยไม่มบท) แต่ถึงกระนั้นในฉ
 แต่งจริง ๆ ก็ยังต้องมีการบอกบทเพื่อเตือนความจำ
 ที่อาจเลอะเลือนไขว่เขวไปได้นั้น

วิธีดูหนังสือ

ก่อนที่จะแนะนำวิธีดูหนังสือขอแจ้งให้ทราบว่า
 วิชาความรู้ที่นักเรียนศึกษาอยู่นั้น อาจแบ่งออกได้
 เป็นสองพวก คือ

๑- พวกใช้ความรู้จำ

๒. พวกใช้ความรู้คิด

ซึ่งวิชาความรู้ทั้งสองประเภทนี้

มีวิธีดูไม่

เหมือนกัน

วิชาพวกใช้ความจำ

วิชาพวกนี้อาศัยการเรียนรู้ให้เข้าใจและจำให้ได้ เมื่อเขาถามมากตอบไปเท่าที่จำไว้ได้ เช่น ศีลธรรม หน้าที่พลเมือง ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ชีววิทยา เป็นต้น

วิชาพวกใช้ความจำ ถ้าเราจะท่องจำไปตะบัน ก็ยอมไม่สามารถจะจดจำได้หมด จึงขอให้หลักไว้ดังนี้ จำหลักกว้าง ๆ ให้ได้

สำหรับนักเรียนที่ไม่พยายามช่วยตัวเอง ไม่เข้าใจในการเรียนเลย ไม่รู้อะไรเลยว่าเขาเรียนอะไรกันบ้าง ก็เป็นสิ่งดีทีเดียวที่จะแนะนำอะไรให้ได้ แต่สำหรับนักเรียนที่หมั่นมาโรงเรียนสม่ำเสมอได้ขาด มีความรอบรู้บ้างว่าตนได้เรียนอะไรไปแค่ไหน เมื่อท่านเตรียมตัวสอบไล่ครั้งแรกที่จะต้องกระทำ ก็คือพยายามจับหลักใหญ่ ๆ ให้ได้ว่า แต่ละวิชาที่ท่านเรียนมาแล้วนั้นหลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ หรือมหัศจรรย์สำคัญอะไรบ้าง เพื่อให้ทราบว่าจะวิชาใดเรียนไปแล้วนั้น มุ่งให้ท่านทราบเรื่องอะไร พยายามตั้งคำถามถามตัวเองว่า

ที่เรียนมาว่าอย่างนั้นอย่างนี้ มีวัตถุประสงค์อะไร
กล่าวคือครออาจารย์มีความมุ่งหมายอย่างไร คิดทบท
ทวนไปถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาในวิชานั้น ๆ ดังแต่ต้น
ท่านจดจำอะไรได้บ้าง มีอะไรเกี่ยวข้องกับบ้างในวิชา
นั้นหรือคิดอะไรแฝงอยู่บ้าง เกียรติของกบวิชาอันอย่าง-
ไรบ้าง และถ้าเกียรติของเกียรติของกนนั้นอย่างไร

เพื่อจะให้เห็นถึงทุกถาพมาแฉวงแนชชชช สัมมุต
ถานักเรียนเรียนวิชา ประวัติศาสตร์ยุโรป ถานักเรียน
เอาตำราประวัติศาสตร์มาอ่าน หรือฟังครออาจารย์สอน
ไปโดยไม่ทันกคคคตามไปก็เห็นถึงทนายเบือทนาย และจด
จำได้ยาก แต่ถาคคคคตบปัญหาตามตัวท่านเองว่า วิชา
นี้ เป็นแต่เพียงข้อสรุปความจริงในประวัติศาสตร์ของ
ยุโรปเท่านั้นหรือ การรบบราชำพันกนมีผลอะไรต่อ
การเปลี่ยนแปลงของสังคมบ้าง ถาคคคค การรบบนั้น ๆ
เป็นแต่เพียงเหตุการณ์ที่น่าสนใจอันหนึ่งหรือว่าบคคค
ที่อยู่ในการรบบนั้นน่าสนใจกว่า ความเจริญรุ่งเรือง

ต่าง ๆ มีผลเกี่ยวเนื่องกัน หรือว่าต่างส่วนต่างแยกกัน
 ถ้าเกี่ยวเนื่องกันเกี่ยวเนื่องกันอย่างไร ครูอาจารย์สอน
 เน้นให้เห็นความสำคัญตอนใดบ้าง ๕ ให้เห็นเหตุการณ์
 ในอดีตกับเหตุการณ์ในปัจจุบันอย่างไรบ้าง ถ้านัก-
 เรียนได้พยายามถามตัว เอง ทำ นอง ๕ อยู่ ตลอด เวลา
 จะทำให้เกิดความสนใจสนใจถึส่วนที่แทนความเบื้อหน้า
 และเมื่อพยายามตอบปัญหาที่ถามตัวเองได้ เป็น ที่ พอ
 ใจก็จะเห็นประโยชน์ของวิชานามากยิ่งขึ้น สามารถ
 ที่จะตอบคำถามต่าง ๆ ที่จะมีมาในการสอบได้โดย
 ง่าย และบางคำถามในข้อสอบอาจจะตรงกับคำถาม
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ที่นักเรียนเคยตั้งคำถามตัวเองมาก่อนแล้วก็ได้ ให้คิด
 ถึงคำถามต่าง ๆ เท่าที่เห็นว่าอาจจะถามได้ในสิ่ง
 ที่ได้เรียนมาแล้ว แล้วพยายามตอบคำถามที่คิด
 ขึ้นนั้น พยายามให้เห็นขอบเขตกว้าง ๆ ของวิชา
 นั้นว่ามากน้อยเพียงใด

จับข้อปลัดย่อยต่าง ๆ ให้ได้

เมื่อจับหลักกว้าง ๆ ของแต่ละวิชาได้แล้วก็เป็น
การง่ายที่จะพิจารณาข้อปลัดย่อยต่าง ๆ ภายในนั้นต่อไป เช่น วิชาประวัติศาสตร์ยุโรป ที่จับหลักกว้าง ๆ
มาได้แล้วนั้นให้พิจารณาข้อปลัดย่อยต่อไปว่า แบ่ง
ออกไปได้เป็นกี่สมัย แต่ละสมัยแตกต่างกันอย่างไร
เกี่ยวข้องกันอย่างไร ให้ผลอย่างไรบ้าง ถ้าแต่ละ
สมัยยึดเยื้อต่อไปอีกจะเกิดผลอย่างไร มีต้นเหตุ
อะไรบ้าง ให้ผลอย่างไร ฯลฯ

เพื่อสรุปข้อสำคัญทุกข้อ แรกทีเดียวนักเรียน
ต้องจับหลักของแต่ละวิชาให้ได้ ขั้นที่สองจับหัวข้อ
สำคัญ ๆ (ปรกติมีเพียง ๒-๓ หัวข้อ) ที่ประกอบ
กันเป็นวิชานั้นให้ได้ หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า
จับหัวข้อสำคัญ ๆ ที่ประกอบกันเป็นหลักของวิชานั้น
จนทั่วจนแยกแยะ ข้อปลัดย่อยของแต่ละหัวข้อออกไป
และตั้งแต่ละข้อย่อย ๆ ที่อาจมีต่อไปอีก นั้นควรจะ
พิจารณารายละเอียดของแต่ละวิชา เหมือนกับบทก-

เรียนทำการวิเคราะห์ ย่อยความ หรือสรุปในการ
เรียงความ

ควรบันทึกข้อสำคัญเป็นหัวข้อสั้น ๆ ไว้ตาม
ที่สรุปได้

วิชาพวกใช้ความคิด

วิชาพวกนี้อาศัยการเรียนให้เข้าใจและสามารถ
ใช้ความคิดทำแบบฝึกหัดที่มาในรูปต่างๆให้ได้ ความ
จำมีความสำคัญน้อย ได้แก่วิชาคณิตศาสตร์ทุกสาขา
คือ เลขคณิต, เรขาคณิต, พีชคณิต, ทริโกณมิติ,
พีชคณิต

วิชาพวกนี้สอนนอกจากจะท่องจำสูตร และตัว
บทแล้วจะต้องทำความเข้าใจในแต่ละเรื่องโดยท่องแท้
ข้อสำคัญที่สุดคือไม่รู้ท่องบ่นว่าแต่ละเรื่อง แต่ละบท
ทำกันอย่างไร แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าต้องทำแบบฝึกหัด
ต่างๆให้ได้ ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุดคือการทำแบบ
ฝึกหัดให้มากที่สุดที่จะทำได้ เช่นจะดูเรื่องดอกเบญ

ทบทวน ไม่ใช่คิดว่าคอกเบยทบทวนมีวิธีทำอย่างไร แต่
จะต้องหาใจที่คอกเบยทบทวนมาทำให้ได้ เมื่อนัก-
เรียนทำใจที่ใดก็แสดงว่านักเรียนเข้าใจและนั่นแหละ
คือการรู้เรื่องคอกเบยทบทวนละ แล้วก็หาใจที่
แบบต่างๆ กันออกไปมา ทำได้มากเท่าไรก็ยิ่งดีขึ้น
เท่านั้น

วิธีหนึ่งคือให้จำได้

หลักสำคัญของการจำอยู่ที่ ความเข้าใจ
และการใช้ประสาทหลาย ๆ ทาง

ในด้านความเข้าใจหมายความว่าต้องหมั่นท่อง
บ่อย ๆ จนกว่าจะจำได้สำหรับการใช้ประสาทหลาย ๆ
ทางหมายความว่า การท่องหนังสือถ้านักเรียนใช้ตาดู
แต่จ้องในใจไปคือท่องในใจ ก็ย่อมสู้ท่องดัง ๆ ไม่
ได้ แต่การท่องดัง ๆ มักเป็นที่รำคาญของผู้อื่นทำได้
ยาก ฉะนั้น วิธีที่ท่องจำที่ดีคือเขียน แทนที่จะท่อง
ปากเปล่าให้เขียน เขียนเข้าหลาย ๆ เทียบจนกว่าจะ

จำได้ การเขียนตอนแรกก็คัดำราประกอบไปก่อน
 ตอนหลังๆ ต่อมาพยายามเขียนเอง ตอนใดคิดจึง
 เปิดตำรา จนกระทั่งในที่สุดสามารถเขียนได้เองโดย
 ไม่ต้องเปิดตำรา วิธีที่^๕ทอง โดยการเขียนนอกจากจะจด
 จำได้^๕ แต่ยังทำให้เขียนถูกต้องสังเกตการณ์ที่อีกด้วย
 ขออนุญาต^๕ อ่อน ๆ

เมื่อนักเรียนได้บันทึกหัวข้อสำคัญของแต่ละวิชา
 ไว้ดังกล่าวดแล้ว เมื่อถึงเวลาจวนสอบไล่ ให้นักเรียน
 ไล่ใจเฉพาะวันละครึ่งชั่วโมง ถึงหนึ่งชั่วโมงต่อวิชาหนึ่ง ๆ
 สำหรับบททวนวิชาต่าง ๆ เหล่านี้ โดยค้นบทหัวข้อ
 สำคัญ แล้วนักหารายละเอียดของแต่ละหัวข้อให้ได้
 ถ้านักไม่ได้คิดชัดตอนใดก็เปิดตำราเพื่อระจิดข้อข้องใจ
 ให้หมดไป วันหนึ่งจะบททวนสักกี่วิชา^๕ก็แล้วแต่จะเห็น
 สมควร โดยกะเวลาให้ได้บททวนทั่วถึงทุกวิชา ในคืนที่
 รุ่ง^๕ขึ้นจะสอบวิชาใด ให้นักเรียนไล่ใจเวลา ๒-๓ ชั่วโมง
 (ชย^๕มากกว^๕าน) บททวนหัวข้อบทบันทึก^๕ในวันออก^๕ที่หนึ่ง

หัวข้อใดเข้าใจจำได้แต่ก็ผ่านไป หัวข้อใดยังบก-
พร่องอยู่ก็เปิดตำราทบทวนข้อสงสัยให้หมด หัว
ข้อไหนที่เห็นว่าควรจะมีตัวอย่างประกอบก็พยายามห้
หาตัวอย่างเอาไว้มองเมื่อถูกถาม

ทุกคนแม้ไม่ไร้หมอกก็อาจบอกได้ว่า สิ่งใดควร
ไม่ควร กล่าวคือ ใครก็ทราบว่าการดั้นด้นอยู่จน
ติดดินหรือติดต่อกันจนยอมเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำโดย
เฉพาะในคนที่รุ่งขึ้นจะต้องทำการสอบถูกระการมาก
อาจทำให้จดจำอะไรได้เพิ่มขึ้นไม่มากนักเลย แต่สิ่งที่
จดจำได้นั้นยอมไม่แจ่มกระจ่าง เพราะเมื่อทำหนังสือ
ง่วงงัวเงียถึงขารดคือไปนึกจิตใจของท่านยอมไม่มอง
ได้ ยิ่งกว่านั้นความง่วงงัวเงียยังคงมีอยู่ต่อไปจนถึง
เวลาสอบ อย่าลืมว่าการทำจิตใจให้มองได้ เตรียม
พร้อมและครุ่นคิดนั้นยอมเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า การที่จะ
จดจำอะไรได้เพิ่มเติมขึ้นอีกเพียงเล็กน้อย

เข้าวันที่จะสอบ ไม่ควรรับประทานอาหารให้

อิม ควรรับประทานแต่พอไม่หิวเท่านั้น เครื่องแต่ง
กายในวันนั้นควรเลือกชุดที่ไม่คับไม่หลวมจน เกินไป
ให้พอดีสบาย ๆ

ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือต้องออกจากบ้าน
โดยกะให้ไปถึงสถานที่สอบ ก่อนเวลาสอบพอสมควร
มิฉะนั้น ถ้าในระหว่างทางยวดยานพาหนะเกิดขัดข้อง
ขึ้นจะได้มีเวลาแก้ไขได้ การเข้าห้องสอบสายเกินควร
(ตามปกติถือว่าเกิน ๑๕ นาที) ย่อมไม่มีสิทธิ์เข้า
สอบในวิชานั้น

เครื่องมือเครื่องใช้ในการสอบ ต้องมีให้ครบ
ถ้วน เช่น สอบวิชาคณิตศาสตร์มี ไม้โปรแทรก-
เตอร์ วงเวียนด้วย ตามปกติก็ควรจะมีไม้บรรทัด
ปากกา ดินสอ ยางลบ กระดาษถ้าไม่มีการแจกก็ต้อง
เตรียมหาไว้ด้วย ดินสอเขียนแดงควรจะมีไว้ด้วยเพื่อขีด
เส้นใต้ข้อความที่ต้องการให้เห็นเด่นหรือหวัชข้อสำคัญๆ
และใช้ขีดชดเชย สิ่งอื่นที่ไม่จำเป็นอย่านำติดตัวเข้าไป

ในห้องสอบเป็นอันขาด แม้เราไม่ทำทุจริต แต่ก็เป็น
การแสดงเจตนาไม่บริสุทธิ์ อาจถูกไล่ออกจากห้อง
สอบได้

ก่อนเข้าสอบเตรียม อูจจาระ บัณฑิตวาระ และคัม
นาให้เรียบร้อย (แต่อย่าคัมมากเกินไปจนจะทำให้
ปวดบัณฑิตวาระ) เพราะในระหว่างสอบย่อมตาออกมา
ทำกิจเหล่านี้ไม่ได้จนกว่าจะสอบเสร็จ

วิธีเขียนคำตอบสอบไล่

ข้อสอบแบบใหม่ (แบบปรนัย)

ความหมายของข้อสอบแบบใหม่

ข้อสอบอาจแบ่งออกได้เป็น ๒ แบบคือ

๑. เกี่ยวกับความจำหรือความจริง
๒. ให้อธิบายหรือการใช้หลักการ หรือความ
จริง.

แบบที่ ๑ เป็นแบบที่ง่ายที่สุด อาจเป็นคำตอบสั้น ๆ เกี่ยวกับความจำเช่น "พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงผนวชเมื่อวันทเท่าใด" แต่ในปัจจุบันนี้มักแต่งก้งคำถามให้ซับซ้อนเป็นหลายแบบ รวมเรียกว่าข้อสอบแบบใหม่ หรือ ข้อสอบแบบปรนัย ดังจะแสดงให้เห็นแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ก. เต็มคำในช่องว่าง

เมืองหลวงของประเทศไทยชื่อ กรุงเทพฯ ฯ

ข. ระบุชื่อ

จึงบอกชื่อของรัฐมนตรีกทุก ๆ กระทรวง

ก. สร้างรูป

จงเขียนรูปแสดงการกลั่นหน้า

ง. บทกวีจำนวน

จงบอกจำนวนมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ๕

จ. จริง—เท็จ หรือ ถูก—ผิด.

จงกา × หรือ ✓ ลงท้ายคำถามต่อไปนี้

1. $5 + 6 = 10$ ×

2. ตามเหลี่ยมทศนามควมด้านสองด้านเท่ากัน ✓

3. Mr. Dang is a girl ×

ฉ. เลือกที่ถูกต้อง

แมลงจมน้ำเซอโรค

๑. กากโรค

๒. ไข้วากดำด

๓. ไข้วับสัน

๔. ไข้วัทรพิษ

(ให้วงข้อที่เห็นว่าถูก)

๕๕๖
ข. ขจรจัก

ตั้งต่อไปจนเห็นว่าป็นตจให้เขียนอักษร ก.
ถ้าเห็นว่าเป็นพชให้เขียน ข. ถ้าเห็นว่าเป็นตจไม่มี
ชจคให้เขียน ค.

ก นก

ค กาดาเปา

ค บ้าน

ก แมว

ข กต้วยไม้

๕๕๗
ข. ชิดฆ่าคำผัดคำเกิน

๕๕๘
จงชดคำหรือชชความทเห็นจำผดจากความรทได้
เรียนมา

“ประเทศไทยเป็นประเทศเอกราช ปกครอง
โดยมีพระเจ้าแผ่นดินอยู่เห็นอกกฎหมาย มีรัฐธรรมนูญ
เป็นหลักในการปกครองประเทศ เป็นประเทศ
อุตสาหกรรม มีชาวนาเป็นดินคำคำัญของประเทศ”

ณ. จัดลำดับใหม่

จงจัดลำดับใหม่โดยเขียนเลข 1, 2, 3, ลงใต้คำ

๑. Go school to I everyday.

2 4 3 1 5

ญ. จัดให้รับกัน

จงเขียนเลขของแถวหนึ่งลงในช่องว่างของแถว

• ท้าให้เป็นเรื่องเดียวกัน

4 คน

1. น 4 ขา

1 ดัชนี

2. มบก

2 นก

3. นอนห้อยหัวลง

3 ค้างคาว

4. น 2 ขา

ฎ. อปมาอุปมัย

Tom is a boy, Mary is a girl

ฉ. รสลึกจากความจำ

ประเทศไทยเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อ ไค

พ.ศ. ๒๔๗๕

๖. คำนวณ

จงคิดเลขต่อไปนี้ในใจและเขียนคำตอบลงทางท้ายข้อ

1. $96 \times 125 =$ เท่าไร 12000

2. .125 ของเงิน 1 ปอนด์เป็นเท่าไร $\frac{1}{8}$

๗. ขแผนที่

เรียกนักเรียนออกมาขที่หนึ่งใดในแผนที่ หรือให้นักเรียนเขียนคำบตลงบนแผนที่ที่แจกไป

๘. อนุมาณจากหลัก

จากหลัก $a^2 - b^2 = (a+b)(a-b)$

จงหาค่าของ 104×96

คำตอบ
$$\begin{aligned} 104 \times 96 &= (100+4)(100-4) \\ &= 100^2 - 4^2 \\ &= 10000 - 16 \\ &= 9984 \end{aligned}$$

[สิ่งที่อยู่บนเส้นประ....คือคำตอบ]

แบบที่ ๒ มีอยู่ ๒ แบบ แบบหนึ่งเป็นโจทย์
คณิตศาสตร์ซึ่งจะต้องแต่งเรื่องราว เพื่อหาสิ่งที่ต้องการ
ดังที่ปรากฏในวิชาคณิตศาสตร์ทุกสาขา โจทย์เคมี
หรือโจทย์ในวิทยาศาสตร์อื่น ๆ อีกแบบหนึ่งเป็น
แบบเขียนคำอธิบายซึ่งเป็นแบบข้อสอบได้ที่ใช้กันแพร่
หลายมานานแล้ว

การอ่านข้อสอบด้วยความระมัดระวัง ใน
การตอบข้อสอบแบบที่ ๑ เหตุที่ทำให้ผิดได้มากคือ
การอ่านข้อสอบอย่างรวดเร็วและอ่านไม่ทั่วถึง ซึ่งการ
อ่านโดยเร็วไม่ระมัดระวังเช่นนั้นอาจทำให้มองข้าม
คำบางคำที่สำคัญไปได้ เช่นคำว่าไม่ซึ่งจะทำให้ความ
หมายกลับตรงกันข้าม หรืออาจอ่านคำบางคำผิดพลาด
ไปทำให้ความหมายหายไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่น
เข้าใจว่า เส้นผ่านศูนย์กลาง เป็น เส้นรัศมี ตาม
ธรรมชาติอาจจะเห็นเป็นดังที่นาขอบัน แต่เวลาสอบได้
ความเข้าใจผิดเช่นนี้ยอมเป็นดังที่นาเสียใจมาก โดย
เฉพาะอย่างยิ่งคำถามประเภท ถูก-ผิด ท่านยังต้อง
อ่านด้วยความระมัดระวัง เพราะคำคำเดียวอาจทำให้
ความหมายกลับตรงกันข้ามได้ ในการตอบคำถาม

ประเภทเลือกที่ถูกเลือกเหมือนกัน พออ่านมาถึงคำถามข้อ
ที่ ๓ ท่านเห็นว่าถูกต้องตั้งแต่ข้อเดียวตอบข้อ ๓ เลย โดย
ไม่อ่านข้อ ๔ และข้อต่อ ๆ ไป อย่างนี้ไม่ถูก เพราะ
ข้อหลัง ๆ อาจจะถูกต้องยิ่งกว่าก็ได้ อย่าลืมว่าต้อง
เลือกตอบข้อที่ถูกต้องมากที่สุด

สรุปแล้วจะเห็นว่า การอ่านข้อสอบด้วย
ความระมัดระวังเพื่อให้เข้าใจความหมายอันถ่อง
แท้ของข้อสอบนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก
นักออกมาให้ได้ว่าอะไร

คงจะมีหลายครั้งในการสอบไล่ของท่าน ที่เกิด
ปัญหายุ่งยากขึ้นท่านเองที่ว่า ฉันรู้อยู่ที่จะตอบคำถาม
นั้นอย่างไร แต่ทำไมจึงคิดไม่ออก อะไรนา..... มัน
คิดอยู่ที่ปลายสมองของฉันทันทีแหละ แต่ทำไมมันจึงไม่
หลุดออกมา นึกไม่ออกจริง" แล้วก็ปรากฏว่ามันคิด
อยู่นั้นโดยไม่ยอมหลุดออกมาจริง ๆ เหมือนกับที่ท่าน
พยายมนึกชื่อของใครสักคนหนึ่ง ที่ท่านเคยรู้จัก

ท่านกบงบอกว่า “ฉันรู้จักเธอเขาคือเคยเจอ เคยเจอชนก
ก่อน เธออะไรนา แฉล้ม ไม่ใช่ เจด้า ไม่ใช่ เธอ
อะไรสา นอถอ นี่แหละ แต่นักไม่ออก มันคิดอยู่กับ
ริมฝีปากแหละ” ผลสุดท้ายก็คิดไม่ออกจนแล้ว

จนรอด

ที่ห้องที่ท่านนักขอใครไม่ออกท่านเองให้ของ
ติดตามวจนคือ แทนที่ท่านจะนักขอของเธอให้ท่านพยายาม
ยามนักถึงถึงอื่น ๆ ที่เคยเจอของกับคนคนนั้น ให้มากที่สุด
เท่าที่จะนักได้ เช่น ท่านพบเขาที่ไหน งานอะไร ท่าน
คุยกับเขาว่าอย่างไรบ้าง ... ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ แล้วเธอของเธอ
จะผุดขึ้นมาเองในการคิดนั้น เพราะว่าความคิดเช่นนั้น
จะไปรื้อฟื้นความจำเก่า ๆ ที่เคยเจอกับคนคนนั้น ซึ่งเมื่อ
ถึงจุดหนึ่ง ความจำเกี่ยวกับเธอของเธอจะถูกรื้อฟื้น
ขึ้นมาด้วย การจดจำความนึกเช่นเคยจน ถ้านักหา
คำตอบไม่ออกให้พยายามนักถึงถึงอื่น ๆ ที่เคยเจอของ
กับเรื่องนั้น ๆ วจนเป็นวจนจะช่วยท่านได้มากในการ
ตอบได้

ลำดับในการตอบ

ทำให้ง่ายก่อนเสมอ นอกจากในกรณีที่บาง
ข้อมีคะแนนมากกว่าข้ออื่น ๆ ตามปรกติการให้คะแนน
ย่อมให้ตามจำนวนข้อที่ตอบได้ถูกต้อง มาก หรือน้อย
ดังนั้นถ้าไปใช้เวลาทำข้อใดข้อหนึ่งมากเกินไป ก็จะทำให้
ให้ไม่มีเวลาไปตอบข้อที่ง่าย ๆ ฉะนั้น จึง ควรเลือก
ทำให้ง่าย ๆ เสียก่อน แล้วจึงค่อยมาคิดข้อที่ยาก ๆ
โดยพยายามตอบให้ได้มากที่สุดที่จะตอบได้เท่าที่เวลา
จะอำนวย ข้อสอบแบบใหม่หรือแบบปรนัยนั้นคำถาม
ถามมาก ๆ ให้ตอบในเวลาอันสั้น คิดว่าคงข้อใด
ราว ๆ ๓ นาที ฉะนั้นจึงต้องอ่านคำถามทุกข้อด้วย
ความระมัดระวังให้เข้าใจ และตอบเสียทีเดียวถ้าตอบ
ได้ ข้อใดตอบไม่ได้ให้ผ่านไปก่อน เมื่อมีเวลาเหลือ
ตอนหลังจึงย้อนกลับมาคิดข้อที่ยังตอบไม่ได้

เมื่อใดควรเดา

นักเรียนบางคน มีความชำนาญเป็นพิเศษในข้อสอบแบบใหม่ มักทำได้คะแนนดี ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะเขารู้ดี แต่เป็นเพราะว่า เขาเห็นว่าเมื่อใดควรเดาและเมื่อใดไม่ควรเดา ข้อแนะนำคือไปนั้นจะเป็นเครื่องช่วยสำหรับผู้ที่ยังไม่ชำนาญให้สามารถตัดสินใจได้ว่าการเดาจะให้ประโยชน์ได้อย่างไรบ้าง ซึ่งจะเป็นการยกฐานะให้เขาเข้าไปอยู่ระดับเดียวกับนักเรียนผู้เคยสอบข้อสอบแบบใหม่มาแต่อย่างช้าของ

ก่อนอื่นให้คนหาว่า ข้อสอบนั้นให้คะแนนอย่างไร ตามปรกติมักจะเขียนไว้ที่ท้ายข้อสอบว่า “จำนวนข้อถูก.....” หมายความว่าให้คะแนนเฉพาะข้อที่ถูก ข้อผิดไม่ให้นับคะแนนยุ่งเกี่ยว หรือ “จำนวนข้อถูกลบข้อผิด.....” หมายความว่าให้คะแนนโดยเอาข้อผิดมาลบข้อถูก ถ้าไม่มีความสงสัยเขียนไว้ก็แสดงว่า ให้คะแนนอย่างแบบแรก

สมมุติว่าข้อสอบจริง—เท็จ อยู่ทั้งหมด ๕๐ ข้อ
 นักเรียนสามารถตอบได้ถูกต้องแน่ๆ ๓๐ ข้อ ถ้าทราบ
 ว่าตรวจแบบคิดคะแนนแต่ข้อถูก นักเรียนก็ตอบ
 ๒๐ ข้อที่เหลือนั้นให้หมด เพราะผิดไปก็ไม่ประหลาด
 อะไร แต่ถ้าเขาถูกก็จะได้คะแนนเพิ่มขึ้นอีก การเดา
 อาจคิดว่าข้อผิด ข้อถูก หรือตรงกันข้ามก็ได้
 ก็จะเหมาะใจ แต่ถ้าทราบว่าตรวจแบบเอาข้อผิดมา
 ตอบข้อถูก อย่าเดาเพราะนักเรียนตอบได้ ๓๐ ข้อ ใน
 ๕๐ ข้อ ก็นับว่าเป็นการตอบอยู่แล้ว นอกจากว่านักเรียน
 ตอบได้ไม่ถึงครึ่งซึ่งอย่างไร ๆ ก็ตกอยู่แล้ว ก็อาจ
 เดาได้ เพราะอาจเดาเป็นได้ก็ได้ หลักการเดามืออยู่
 ว่าเมื่อเห็นว่าข้อที่เดานั้น ถ้าผิดแล้วมีผลมาหักข้อถูก
 ออกก็อย่าเดา แต่ถ้าเดาผิดไม่เป็นไรจึงเดา

ความจำเป็นในการเข้าใจให้แจ่มแจ้ง

ข้อสอบแบบใหม่อาจมีถนัดเมื่ หรือกลดดวงแผ่
อยู่ ความจริงข้อสอบเช่นนี้ไม่ตนัก เพราะถาณกรเรียน
ทริตแต่ไม่คิดทำความเข้าใจให้แจ่มชัด ก็อาจตกหลุม
ในกลดดวงนั้นทำให้สับสนได้ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง
ข้อสอบเลือกที่ถูกต้องของคำแปลต่อไปนี้

ก. **abstruse** illustration ตัวอย่างแปลว่า

๑. ยุ่งยาก
๒. บ้าง
๓. เหมาะเจาะ
๔. แฉะน้ำ
๕. เลื่อนฉาง

ในจำนวนนักเรียน ๘๐ คน มีตอบถูกว่า ยุ่งยาก
๔๓ คน ตอบว่า บ้าง ๒๗ คน ตอบว่า เหมาะเจาะ
๓ คน ตอบว่า แฉะน้ำ ๖ คน และตอบว่า เลื่อนฉาง
๒ คน เลขที่นำสันใจคือ ๒๗ คน ซึ่งแสดงว่าที่ตอบว่า
มมบ้านก็เพราะคิดว่า **abstruse** เป็น **Obtuse** ซึ่งความ
สับสนนั้นผู้ออกข้อสอบคงใจไว้แล้วแต่คิดว่าถาณกรเรียน

วิจารณ์และอ่านด้วยความรู้มีระดับก็คงจะไม่เกิดความ
 สับสนขึ้นได้ แต่ปรากฏว่านักเรียนทั้ง ๕๗ คน ที่ตอบ
 ผิดนั้นหาได้ระดับหรือไม่ หาได้ของเขาคำว่าบ้าน
 ไปแปลรวมกับ illustration ต่ไม่ เพราะถ้าของแปล
 ต่ก็จะเห็นว่า “อุทธรณ์บ้าน” ไม่มีความหมาย
 และเป็นไปไม่ได้

ข้อสอบแบบเขียนอธิบาย

อ่านให้เข้าใจก่อน และทำตามข้อชี้แจง

ต่อไปนี้จะได้ให้ข้อแนะนำในการตอบข้อสอบแบบเขียนอธิบายหรือแบบเรียงความ ซึ่งใช้คำถามทำนองที่ว่า “จงอธิบายถึงภูมิประเทศและอาณาเขตของประเทศไทย”

ก่อนที่จะลงมือตอบคำถามแบบนี้ ให้อ่านคำถามโดยตลอดด้วยความระมัดระวัง จับให้ได้ว่าถามอะไรบ้าง และอะไรบ้างที่ไม่ถาม พยายามจับขอบข่ายของคำถามว่า ถามมาน้อยเพียงใด ถามกี่คำถาม กี่ตอน ต้องยกตัวอย่างประกอบมาน้อยเพียงใด การอ่านคำถามอย่างรอบคอบจะมีอรรถประโยชน์ในการตอบคำถามแต่ละคำถาม ทำให้ไม่กำกวมกัน นอกจากนั้นการอ่านคำถามโดยตลอด (หมดทุกข้อ) ยังทำให้สามารถเลือกตอบข้อที่เห็นว่าทำได้

ก่อน และขอตอบก่อนแล้วนั้นอาจเป็นทางนำไปตอบ
ข้อหลังได้ก็ถว้ย ฉะนั้นเมื่อตอบข้อหลัง ๆ ก็อาจจะ
ข้างถึงข้อที่ตอบไว้แล้วได้ ก่อนที่จะลงมือเขียน
คำตอบ ถ้าได้ในข้อหัวข้อทั้งหลายก็คิดว่าคำตอบเอา
ไว้เสียชั้นหนึ่งก่อน ก็จะทำให้คำตอบแจ่มแจ้งยิ่งขึ้น
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นักเรียนส่วนมากมักตอบไม่ได้ดี เพราะไม่
รอบคอบในการอ่านคำถาม ให้ครบ ทุก ข้อ โดยตลอด
และไม่ทำตามข้อแนะนำที่ระบุไว้ อาจลืมตอบคำถาม
บางคำถาม ไม่กระแบ่งเจตนาในการตอบให้พอเหมาะพอ
ควร เราให้อธิบายแค่พอตั้งเราไปอธิบายละเอียดละเอียด
ละเอียดจนกระทั่งเราให้อธิบายละเอียด กลับไปอธิบายแค่
เพียงสั้น ๆ เราบอกให้เปรียบเทียบกลับไปบอกแต่สิ่ง
ที่เหมือนกัน ในขณะที่อ่านข้อสอบ โดยตลอดในตอน
แรกนั้นควรจะได้ พิจารณาแบ่งเวลาว่าข้อใดควรใช้

เวลาตอบนานเท่าใด ข้อที่มีคะแนนมากย่อมต้องใช้
เวลาตอบมาก หรือข้อบังคับก็ย่อมต้องแบ่งเวลาใน
การตอบให้มาก แต่ถ้าทุกข้อคะแนนเท่ากันก็แบ่ง
เฉลี่ยเวลาให้ข้อละเท่า ๆ กัน เช่น ๓๐ ข้อในเวลา ๓
ชั่วโมง ก็ควรใช้เวลาตอบข้อละ ๓๕ นาที ไม่ใช่ข้อ
ละ ๓๗ นาที เพราะว่า ควรเหลือเวลาไว้บ้างสำหรับ
การตรวจสอบทานอย่างระมัดระวัง การตรวจสอบ
ทานนั้นควรกระทำทั้งคำตอบและคำถามควบคู่กันไปเพื่อ
ให้แน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดพลาดขาดตกบกพร่อง แม้แต่
บางส่วนของข้อที่เป็นส่วนปลุกย่อย

คำทุก ๆ คำ ในคำถามย่อมมีความหมายจำกัด
โดยเฉพาะของมัน ซึ่งควรจะได้ทำความเข้าใจให้แจ่ม
แจ้ง เช่น

เปรียบเทียบ	บอกทั้งสิ่งที่เหมือนกันและต่างกัน
แตกต่างกัน	บอกแต่ข้อแตกต่างเท่านั้น ส่วนที่ เหมือนกันไม่ต้องบอก

ไร) ฉะนั้นคำแรกหลังคำว่าคือจึงเป็นคำที่จำคัญมาก
 ถ้าคำนั้น (คำบอกพวก) ผิดไปเสียแล้วแม้ข้อ-
 ความต่อไปจะถูกก็ไม่มีความหมายอะไร เช่น พฤษ-
 ศาสตร์ คือ คณิตศาสตร์ทุกตัวลงพร

สรุป : ประมวลหรือย่อเขาแต่ข้อจำคัญ

ความจำเป็นของความแจ่มแจ้งถูกต้องแน่นอน

ในการเขียนข้อข้อได้ จำเป็นต้องคิดถึง
 ความถูกต้องแน่นอนและความแจ่มแจ้ง มากกว่า
 ความสอาดหมดจด จำต้องถูกต้องแน่นอนเพราะ
 ต้องแสดงเหตุผลให้ชัดเจน จำต้องแจ่มแจ้งเพราะ
 ประโยคที่คลุมเครือย่อมแสดงว่า มีความรู้อยหรือ
 อาจทำให้ความหมายไป เป็น อีก อย่าง หนึ่งที่ไม่ต้อง
 การก็ได้ ให้ถือหลักในการตอบว่า “ตอบให้ผู้
 ยังไม่เคยทราบเรื่องนั้นมาก่อน เคยอ่านแล้ว
 เรื่องนั้นขึ้นมาได้”

นอกจากนั้น การเขียนหนังสือให้อ่านง่าย ถูก
 สดกการันต์ เว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง เขียนถูก
 ไวยากรณ์ ย่อหน้า ตามความเหมาะสมอะไรต่าง ๆ
 เหล่านี้ ก็เป็นสิ่งจำเป็นเหมือนกัน เพราะเป็นสิ่งท
 ผู้ตรวจอาจคัดค้านลงได้เหมือนกัน อย่าถามว่า
 ตรวจต้องตรวจข้อใดเป็นจำนวนมากด้วยกัน ดังได้
 ที่รบกวนประสาทหรือไม่ให้คงความสะดวก ในการตรวจ
 ย่อมทำให้ผู้ตรวจหวั่นเสียดและคัดค้านได้

เขียนคำตอบให้อยู่ในกรอบโดยเฉพาะ

คำถามข้อใดแบบเขียนอธิบาย ตามธรรมดา
 มักถามอย่างกว้าง ๆ หรือไม่ก็ให้ชี้แจงเหตุผล คำถาม
 กว้าง ๆ เช่น ทำให้นักเรียนหลงหลายหรือสับสนมาก เขียน
 ตอบแต่คงแต่เพียงบางสิ่งบางอย่างออกมา ซึ่งเป็น
 เครื่องชี้วัดความรู้แต่เพียงส่วนน้อย ในเรื่องที่ถามนั้น
 คือ ตอบอย่างกว้าง ๆ ตามคำถามไป ให้จำไว้ว่า

คำถามกว้าง ๆ ไม่ควรตอบกว้าง ๆ ตามไปด้วย คือ
 อย่าตอบแบบล้นมือ หรือตอบอย่างเหวี่ยงแห ซึ่ง
 แสดงให้ทราบว่ามันไม่แน่ใจว่าอย่างไรจะถูกแน่ เช่น
 คำถามถามว่า สินค้าส่งออกที่สำคัญที่สุดของประเทศ
 ไทยคืออะไร ก็ตอบว่า ความจริงข้าวเป็นสินค้า
 อื่นที่สำคัญของประเทศไทย แต่ไม่ดังและขงพารา
 กันับว่าสำคัญเหมือนกัน คำตอบนี้แสดงว่าผู้ตอบ
 คิดจิตใจไม่ได้ว่า ข้าวจะสำคัญที่สุดจริงหรือไม่ จึง
 เติมไม่ดังและขงเขาไปด้วยเพื่อกันพลาด อย่างนี้
 ควรกระทำ การเขียนคำตอบนี้จะตอบไม่ตรงเข้า
 หมายทีเดียวนัก แต่มันขงขงประกอบให้เห็นจริง
 เห็นจริง หรือมันแนวความคิดเห็นมันมันบางประ
 การประกอบขงจะดีกว่าตอบอย่างเพื่อเจ้ เป็นนาทงม
 ทุ้ง หรือตอบถูกตรงเข้าหมายแต่ปราศจากขง
 มันมัน

การเขียนคำตอบจะง่ายเข้าถ้าได้ทำตามวิธีที่
 ถัดลงมาแล้ว คือทำหัวข้อย่อ ๆ ไว้ก่อนแล้วจึงลงมือ
 เขียนตอบ ถ้าท่านสามารถพิจารณาเห็นความจริงแท้
 ละอันว่าเกี่ยวข้องกับส่วนใหญ่อะไร และเกี่ยวข้องกับ
 กันเองอย่างไรแล้ว ความจริงเหล่านั้นก็อาจนำมาใช้ให้
 เกิดประโยชน์ได้ตามต้องการ สมมุติว่าคำถามถามว่า
 จงบรรยายถึงลักษณะภูมิประเทศ ของประเทศไทย
 ก่อนที่จะตอบ ถ้าได้พิจารณาถึงลักษณะภูมิประเทศ
 ของประเทศต่าง ๆ โดยรอบประเทศไทยไปด้วย ก็จ
 ะทำให้คำตอบชัดเจนแจ่มแจ้ง และทำให้สามารถตอบ
 เป็นภาคเป็นส่วนไปได้ ทั้งที่คำถามถามอย่าง
 กว้างๆเป็นทั้งประเทศก็ตาม ถ้านักเรียนรู้จักพิจารณา
 หาความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆ ของความรู้ที่มีอยู่
 แล้ว ถึงแม้ว่าคำถามจะถามมาอย่างกว้างๆ นักเรียน
 ก็อาจแยกแยะคำตอบให้อยู่ในกรอบของเรื่อง โดย
 เฉพาะได้โดยไม่เพ้อเจ้อออกนอกเรื่องไป

การจัดสรรคำตอบให้ได้ระเบียบ

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งมีค่าเท่า ๆ กับเวลา
ที่กำหนดให้ คือ การจัดเรียงราวต่าง ๆ เพื่อประมอด
ลงมาเขียนเป็นคำตอบ นักเรียนไม่น้อยถ้าถามแต่
เพียงให้ตอบความจริงต่าง ๆ ว่ามีอะไรบ้าง โดยไม่ต้อง

ประมอดความจริงเหล่านั้นเข้าด้วยกัน เราจะตอบได้
ดีมาก กล่าวคือ เราจะเขียนความจริงเหล่านั้นเป็น
ข้อ ๆ จนครบจำนวนตามที่สอนไปอย่างไม่มีขาดตก
บกพร่อง แต่คำถามให้พิจารณาเปรียบเทียบความ
จริงเหล่านั้น คือถามให้คิด นักเรียนเหล่านั้นจะตอบไม่
ได้เรื่องเลย เราจะทำได้ก็แต่เพียงเขียนความจริงบาง
อย่างเพิ่มขึ้นมาอีก หรือไม่ก็เขียนอะไรเรื่อยเปื่อยไป
อย่างไม่มีมีความหมาย โดยคิดจํานวนเป็นคำกล่าวพิจารณา
เปรียบเทียบของเขา อาจเป็นว่านักเรียนเหล่านั้น
ไม่รู้จักใช้ความคิดก็อาจจะเป็นได้ แต่จะดังเท่านี้

ได้คิดว่า ผู้ตอบได้คะแนนนั้น คือผู้ทักต้วงคำตอบ
อย่างใดระเบียบ

ต้องนึกถึงหลักการย่อหน้าทศรสอน ในวิชาเรียง
ความก็คงจะจดจำได้ว่า ข้อความในย่อหน้าหนึ่ง ๆ
นั้น จะต้องเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกันของความคิดเห็น
อะไรอย่างหนึ่งซึ่งอาจสรุปลงเป็นประโยคสำคัญประ-
โยคเดียวได้

ตามปรกติธรรมคำถามย่อมเสนอแนะความ
คิดเห็นอย่างหนึ่งอย่างใด ๆ เช่น คำถามที่ว่า จงพรรณนา
ให้เห็นข้อบกพร่องขององค์การสันนิบาตประชาชาติ
อันเป็นเหตุให้เกิดความล้มเหลว เสนอแนะ
ให้ทราบว่าสิ่งที่จะต้องพรรณนา คือ ข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ ฉะนั้นถ้าท่านได้บรรทึกความบกพร่องต่าง ๆ
ไว้ซึ่งหนึ่งก่อนก็จะเห็นได้ว่าต้นเหตุแห่งความล้มเหลว
ด้าน ๆ นั้นเนื่องมาจากข้อบกพร่องอะไรบ้าง บางอย่าง

ก็เกิดจากชอบกพร่องร่วมกัน เช่น การที่ประกาศ
สงคราม ก็มีได้จำกัดถึงเป็นผู้แทนมอบให้แก่สันนิบาต
ประชาชาติ ถ้าท่านทำได้ตงนความคิดเห็นของท่านก็
จะรัดตัวเข้ามาเป็นรูปเป็นร่างขึ้น

ต่อคำถามที่ว่า จงพรรณมาถึงลักษณะภูมิ-
ประเทศของคานาดา ก่อนอื่นท่านก็ต้องพิจารณา
ให้เห็นว่า ลักษณะภูมิประเทศของคานาดาจะแตกต่าง
จากลักษณะภูมิประเทศทางตอนเหนือของอเมริกา
แค่น้อยที่สุด เพราะว่าเส้นแบ่งอาณาเขตระหว่าง
ประเทศทั้งสองมิได้อาศัยภูมิประเทศเป็น เส้น กัน เขต
แดนแต่ใช้เส้นขนาน ซึ่งเส้นเส้นดั้นมุดขึ้น เมื่อ
ท่านจับความคิดเห็นอยู่กว้าง ๆ ได้ดังนี้ ท่านก็จะ
พรรณมาถึงลักษณะภูมิประเทศของคานาดาได้ โดยคิด
เทียบคู่ไปกับอเมริกาโดยจัดสรรคำตอบของท่านให้
เป็นระเบียบจะว่าจากฝั่งแปซิฟิกไปหา ฝั่งแอตแลนติก

หรือลดมันก็ได้ ถ้าคำตอบบรรยายความได้ถูกต้อง
รวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียว ส่วนหนึ่งมีเหตุผลต่อ
เนื่องไปถึงงานต่อไป และเน้นความสำคัญไว้อย่าง
เหมาะสม ท่านก็ไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลว่าท่านจะ ไม่ได้
คะแนน

การไม่จัดสรรคำตอบให้ใคร่เบียดเยื้องทำให้
เกิดผลเสียหายร้ายแรงประการใดประการหนึ่ง ใน ๓
ประการนี้ คือ (๑) ตอบเป็นข้อ ๆ ไปโดยมิได้มี
แผนการอะไร ดังนั้นจึงปราศจากการเน้นให้เห็นความ
สำคัญ (๒) เขียนพรรณนาไปอย่างเพื่อเจือปนไปเจือปนมา
รอบ ๆ เรื่องราวนั้น โดยปราศจากความแจ่มกระจ่าง
แม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่ง (๓) ใช้เจตนามากและข้อความ
ยืดยาวไปอธิบายสิ่งที่ไม่สำคัญ เลยทำให้ก่อกวนเน้นไป
ได้สิ่งที่ผิด ส่วนสิ่งที่สำคัญกลับไม่ตอบ หรือตอบที่
ผิด

ต่อไปนี้จะได้แสดงตัวอย่าง คำตอบที่จัดสรรไว้
 ไม่ดี ในการตอบคำถามที่ว่า ทำไมรถยนต์จึงค่อยๆ
 เข้าแทนที่รถไฟในการขนส่งสินค้า นักเรียน
 ผู้หนึ่งตอบว่า (ข้อความที่เป็นตัวเอนคือคำตอบ
 ที่ไม่ดีของผู้ตอบ ส่วนข้อความในวงเล็บเป็นคำอธิบาย
 ของข้าพเจ้าเอง)

“ เพราะสิ่งหนึ่งก็คือ รถยนต์เป็นของใหม่ซึ่ง
 เพิ่งเกิดขึ้นมา (ไม่มีเหตุผลอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องที่
 ถาม) แลรถยนต์นิยมใช้กันแพร่หลายกว่าเขว่อื่น ๆ
 อีก รถยนต์อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามกาละเทศะมาก
 กว่ารถไฟ กล่าวคือ อาจบรรทุกของจากประตูบ้าน
 หนึ่งไปถึงอีกประตูบ้านหนึ่งได้ทุกเวลา แต่รถไฟ
 แล่นไปได้ตามรางเท่านั้น (ข้อความเหล่านี้ไม่ใช่
 การเปลี่ยนแปลงได้ตามกาละเทศะ เป็นอีกเหตุผลหนึ่ง

ต่างหาก จึงไม่ควรมัวคั่งค้างคือ) รถยนต์ไม่ต้อง
 มีการรอกเหล็กกันให้เสียเวลาเหมือนรถไฟ จึงทำให้
 ขนส่งได้รวดเร็วซึ่งทำให้สิ่งของที่ส่งไป ไม่เกิดการ บูด
 เน่า รถยนต์เหมาะสำหรับการบรรทุกในระยะใกล้
 ส่งรถไฟไว้ในระยะไกลเท่านั้น สินค้าแม้เพียงเล็ก
 น้อยก็ส่งทางรถยนต์ได้ด้วยค่าส่งที่ถูกลงกว่า รถยนต์ไป
 ได้เร็วกว่า(กล่าวมาหนึ่งหนึ่งแล้วว่า “ขนส่งได้รวดเร็ว”)
 ยิ่งกว่านั้นรถยนต์ ยังแล่นบนถนนได้โดยไม่ต้องเสีย
 เงินบำรุงแต่อย่างใด (ไม่จริง) รถยนต์ไม่ต้องขน
 ถ่ายหลายเที่ยว จึงทำให้เกิดผลแตกต่างกัน (แตก
 ต่างอย่างไร ในเรื่องอะไร) รถยนต์ไม่มีผลกระทบ
 กระเทือนต่อการขนส่งของรถไฟในการขนข้ามแดน
 ไปเป็นระยะทางไกล ๆ (ได้กล่าวมาครั้งหนึ่งแล้วว่า
 รถไฟดีกว่าในการขนส่งระยะไกล เมื่อมากล่าวซ้ำอีก
 ก็เหมือนว่า ขอบความสำคัญเหลือเกิน ความจริง

กตบเป็นขอชดเชยคำถามเสียด้วยซ้ำ ไม่มีความ
สำคัญอะไรเลย) สิ้นค้าย่อมอยู่ในสภาพเรียบร้อย
กว่าเมื่อขนส่งด้วยรถยนต์ ซึ่งมีล้อเป็นยาง และมี
สปริงดี (ไม่แน่นัก ถ้าถนนไม่ตักกตบเจดกจาร์ไฟ)”

ในคำตอบนั้นจะเห็นว่าเหตุผลหลายประการ แต่
ส่วนมากเป็นเหตุผลนอกเรื่องที่ใช้ไม่ได้ นักเรียนผู้
ตอบควรจัดสรรคำตอบให้ดีกว่านี้ ควรจับความคิด
เห็นกว้างๆ ให้ได้เสียก่อนเพื่อจะได้นำมาคำตอบได้รวม
กันเป็นอันหนึ่งอันเดียวให้ทุกๆ สิ่งจะตอบวันแฉ่ง
ให้เห็นจากการบรรทุกด้วยรถยนต์กจาร์ไฟ คือไป
เป็นตัวอย่างคำตอบของนักเรียนคนอื่นหนึ่ง ที่รู้จักจัด
สรรคำตอบของเขาให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และ
ชี้ให้เห็นความคิดของการขนส่งด้วยรถยนต์

“เหตุผลสำคัญที่รถยนต์คอยเขาแทนที่ในการ
ขนส่งสินค้า ก็คือ ต้นเบ็ดต้องใส่หุ้ยในการขนส่งด้วย

ส่วนของกิจการรถยนต์ ย่อมมีผลทำให้ได้หยุดในการ
ขนส่งด้วยรถยนต์ถูกกว่ารถไฟ”

เมื่อเปรียบเทียบคำตอบทั้งสอง ก็คงจะเห็นว่า
คำตอบอันหลังนี้ มีการจัดสรรเรื่องราวให้สอดคล้อง
กับข้อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดีกว่าคำตอบอันแรก จึง
เป็นของแน่กว่า คำตอบอันหลังย่อมได้คะแนนมาก
กว่าอย่างไม่มีปัญหา

โดยทั่วไปแล้ว ความคิดเห็นนอกเรื่องต้องคัด
ออกไปให้หมด แต่ถ้ามองการเพิ่มบางสิ่งบางอย่าง
เข้าไปในคำตอบ ก็ให้เป็นการเพิ่มที่แสดงความรู้เพิ่ม
เติมเข้าไปอีก ถ้าจะกล่าวสรุปก็ให้แน่ใจว่าเป็นคำ
ตอบที่ครอบคลุมคำถามทั้งหมด พร้อมทั้งแข็งแรงข้อ
ปลัดข่อยประกอบต่าง ๆ ด้วยความระมัดระวัง ถ้า
ท่านเป็นนักเรียนที่เห็นอกจ่านักเรียนอื่น โดยรู้เรื่องราว

ของงานนั้นๆ เป็นอย่างมาก และต้องการจะบรรยาย
ให้ละเอียดละเอียดยิ่งไปกว่าผู้อื่น ก็ขอให้แน่ใจว่าเป็น
การเพิ่มเติมความจริงเข้าไปอีกอย่างมีเหตุผล อย่า
ตอบด้อยๆ อย่างไม่มีเหตุผล

การวางแผนและเวลา

นักเรียนที่มีความรู้ความชำนาญ บางคนมีความ
วิพากษ์แต่ไม่รู้จักเขียนความรู้เหล่านั้นลงในเวลา
ที่กำหนดให้ “โอ ชอแรกที่ถามนนะหรือกันคอบ
คงชอไม่งกยงไม่หมดเรื่องทกนร” นักเรียนผู้นั้นคุย
กับเพื่อนร่วมชั้นของเขา ทนรเรื่องอย่างละเอียดละเอียด
ทีเดียวแต่ทำไมครให้คะแนนกันนคเดียว” ส่วนสำหรับ
นักเรียนที่โศกะ แนนค กม ความ ร้อยอย่างละเอียดละเอียด
เช่นเดียวกัน แต่เขาวิจยทจจะรวบรวมเอาแต่ใจความ
สำคัญอย่างย่อๆ มาแสดง พร้อมทั้งควอย่าประกอบ
ให้เห็น จริง ตาม ความเหมาะสมของเวลาที่กำหนดมา
ให้นักเรียนบางคนพอยกตัวอย่างขึ้นมาอันหนึ่ง กับรร-

ยายเสียยศยาวจนเกินความจำเป็น เลยทำให้ไม่มี
เวลาพอที่จะยกตัวอย่างอื่น ๆ ได้อีก เขาพยายามจะ
ยักเหตผลความจริงเล็กๆ น้อยๆ เพียงอันต้องอันให้
คลุมเรื่องราวทั้งหมด ส่วนนักเรียนที่ใดคะแนนตน
ยอมพิจารณาให้เห็นขอบเขตกว้างๆ เสียก่อน แล้วจึง
สรุปความจริงทั้งหลายออกมาถึง ๓๐ หรือ ๓๒ ข้อ แล้ว
ชี้แจงแสดงเหตุผลสำหรับข้อที่เห็นสำคัญๆ ทั้ง
แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของความจริงแต่ละข้อ ซึ่งมี
ข้อส่วนรวมทั้งหมด

คำตอบบางคู่ ใช้ถ้อยคำเท่าๆ กัน และต้น
เปิดองเงราในการตอบเท่าๆ กัน แต่อันหนึ่งได้คะแนน
น้อย อีกอันหนึ่งได้มาก เพราะอ่านคัมภีร์จะทราบได้
ทันทีว่า คำตอบอันหนึ่งมีเนื้อหาสาระต่อยกกว่าอีก
อันหนึ่ง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นว่า คนหนึ่งมีความรอบ
รู้ว่าอีกคนหนึ่งซึ่งในกรณีเช่นนี้จำเป็นจะต้องหา

ความรูเพิ่มเติม แต่ส่วนมากมักไม่ใช่เรื่องไม่มีความ
 หนักเรียนผูกคอบไม่ได้ตมก็จะกล่าวว่ “แน่นอน กั
 ไร ๆ อีกมากมายมากกว่าที่เขียนคอบไป แต่
 จะทำอย่างไรได้ถ้าเขียนมากไปกว่านั้นเจดาก็ไม่พอ
 วนมาคอบอยู่ข้อเดียว ข้ออื่น ๆ ก็เลยไม่ได้คอบกัน”

เมื่อไม่ใช่เรื่องปราชจากความรูแล้วก็จะเห็นว่า
 ที่ใครแนะนำนั้น ก็เพราะว่าแสดงความรู้ออกมาไม่
 หมดและไม่รู้จักจัดรวรคาคอบนั่นเอง เหตุที่เป็นเช่น
 นั้นเพราะไม่มีการวางแผนในการคอบเสียก่อน พอได้
 ข้อสอบมากเริ่มวางแผนดาคอบแรกทีเดียวว่า จะใช้เวลา
 อ่านข้อสอบทั้งหมดโดยละเอียดรอบคอบ ราว ๓๐ นาที
 หมดหมด ๑๕ ข้อ ใช้เวลาคอบข้อละ ๓๐ นาที และ
 เหลือเวลาไว้ตรวจทาน ๒๐ นาที (เวลาทั้งหมดกำหนด
 ให้ ๑ ชั่วโมง) เมื่อกะการเช่นนี้แล้ว ก็คงกะกำหนด
 ให้อ่านในแต่ละข้อนั้น มีหัวข้อสำคัญอะไรบ้างที่จะ

ต้องตอบ ต้องบรรจุข้อความเหล่านั้นทุกหัวข้อลงไป
 ให้ได้ในเวลา ๓๐ นาที ไม่ใช่ไปกล่าวถึงแต่หัวข้อใด
 หัวข้อหนึ่งมากเกินไป จนไม่มีเวลาตอบหัวข้ออื่น ๆ
 หรือตอบสั้น ๆ ห้วน ๆ จนไม่รู้เรื่อง ถ้ามีการยกค
 อย่างประกอบทุกหัวข้อ ก็ควรจะได้ยกตัวอย่างประ
 กอบโดยทดเทียมกัน ถ้าเห็นว่าหัวข้อที่จะตอบมี
 มากมายจนฉนั้นแล้วก็พิจารณาตัดหัวข้อที่เห็นว่า สำค
 น้อย ๆ ออกไปเสียบ้างก็ได้ ในตอนท้ายของคำค
 ก็ควรสรุปชี้แจงให้เขาเห็นความสำคัญ ของบางหัวข
 ให้เด่นชัดขึ้นไปอีก ในการตอบแต่ละข้อให้ถือเสียว่า
 เราเขียนเรียงความแต่ละเรื่อง จึงควรมีคำชนตอน เนอ
 เรื่องและคำลงท้ายให้สอดคล้องกันเป็นรูปเดียวกัน

ในการเขียนคำคอบ ให้ระลึกไว้เสมอว่า
 : ต้องให้แจ่มแจ้ง ง่าย ๆ ตรงสู่จุดประสงค์

ตามทไ้เรียนมาซึ่งจะเป็นเครื่องแสดงถึงความรู้อย่าง

แท้จริง นอกจากพยายามใช้คำเฉพาะให้ถูกต้องกับ
เรื่องราวแล้วยังต้องเขียนให้ถูกต้องอีกด้วย

๓. ถ้าไม่รู้คำตอบที่แท้จริงของคำถาม นัก-
เรียนอาจจะใช้วิธีเดาได้ แต่ในการเดาขอให้ยึดหลัก
ว่า อย่าให้เป็นการขยายข้อ ถ้าไม่รู้อะไรเลยจริงๆ
ก็อย่าตอบเสียเลยจะดีกว่า

๔. พึงตระหนักการถ่วงน้ำหนักคำตอบบางอันใช้
เนื้ห้คงครึงหรือมากกว่า ถ่วงน้ำหนักเสียดยาว โดยไม่
มีความหมายอะไรเลย เริ่มตอบด้วยประโยคสำคัญ
หรือหัวข้อสำคัญ ๆ เสียทีเดียว การเริ่มคำตอบด้วย
ประโยคสำคัญมีผลถึงสองประการ คือ กั้นไม่ให้ตอบ
ออกนอกเรื่อง และทำให้ผู้ตรวจเห็นจุดสำคัญของ
คำตอบ

๕. ข้อแตกต่างระหว่างหลักการ (หรือทฤษฎี) กับข้อเท็จจริง เมื่อท่านเขียนตอบในเรื่องเหตุที่ทำให้สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ท่านย่อมทำอะไรไม่ได้ว่าไปกล่าวอธิบายหลักการหนึ่งหรือสองหลักการ ซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้เกิดสงครามขึ้นได้ และแสดงให้แจ่มชัดว่าท่านเข้าใจดีจนเป็นเพียงหลักการเท่านั้น ซึ่งในการอ้างถึงหลักการหรือทฤษฎีนั้น จำเป็นจะต้องมีข้อเท็จจริงประกอบด้วยเสมอไปอย่างไม่มีปัญหาไม่ว่าทฤษฎีนั้นจะใช้ได้ดีหรือไม่ก็ตาม

๖. ถ้าท่านบรรยายเรื่องทฤษฎีขัดแย้งกัน และทราบความผิดข้อเดียวกัน ๆ ก็ต่างได้ว่าอย่างไรบ้างในเรื่องนั้น ๆ ก็ให้อ้างถึงคำกล่าวเหล่านั้น และถ้าพิจารณาเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ก็ให้บอกจำใครเชื่ออย่างไรและทำไมจึงเชื่อเช่นนั้น

๗. ให้ถือว่า ความมีเหตุผลเป็นสิ่งที่สำคัญเท่า

กับความจำ เพราะจำบางที่ท่านระตึกนกหาคำตอบไม่ได้ ท่านก็อาจคิดหาเหตุผลตอบมาได้

๘. คำแนะนำสุดท้ายนั้นนับว่าสำคัญมาก ในการสอบทุก ๆ ครั้ง ควรได้วางแผนให้ได้ใช้เวลาจนวินาทีสุดท้าย นักเรียนที่ใช้เวลาทั้งหมดหรือส่วนมากของเวลาที่กำหนดให้ ย่อมตอบได้ดีกว่าผู้ที่รีบเขียนส่งเดชด้วยความรีบร้อน แล้วก็ตะลึงตะลานนำส่งผู้คุมสอบและรีบออกไปจากห้อง ในเมื่อนักเรียนคนอื่น ๆ พึงเขียนไปได้เพียงครึ่งเดียว เป็นของแน่ ๆ ทั่วท่านย่อมระลึกจดจำอะไร ๆ ได้มากกว่า ถ้าท่านใช้เวลาคิดถึง ๓ ชั่วโมง แทน ๒ ชั่วโมง และท่านยังอาจวางแผนให้การตอบของท่านดีขึ้นอีกด้วย เมื่อมีเวลามากขึ้นทั้งนี้ยังอาจอธิบายได้ละเอียดละเอียดยิ่งขึ้นอีกด้วย

สรุป

ข้าพเจ้าสรุปข้อแนะนำทั้งหมด เกี่ยวกับการตอบข้อ
สอบแบบเขียนอธิบายนี้ไว้ คำตอบที่ควรจัดแจง
ทุกคนปรารถนาจะเขียนนั้นจะต้องเป็นคำตอบที่เปรียบ
พร้อมไปด้วยคุณลักษณะเหล่านี้

๑. แสดงว่าท่านเข้าใจคำถาม กล่าวคือท่าน
แสดงให้เห็นว่าสิ่งใดที่ท่านสนใจและสิ่งใดไม่สนใจ

๒. แสดงว่าท่านมีความรู้พอเพียง ในเรื่องข้อ
เท็จจริง หลักการ หรือข้อแฉ่งอื่นใดที่ท่านต้องการ
แต่ต้องแสดงด้วยว่า ท่านทราบซึ่งถึงความสัมพันธ์ของ
ส่วนต่างๆ ที่ท่านนำมาแสดงเหล่านั้น ทั้งภายในและภายนอก
ใน ทั้งแสดงให้เห็นความสามารถของท่านว่าสามารถ
แยกข้อ ความ สำคัญ ออกจาก ข้อ ความ อันฟุ่มเฟือย
และในเรื่อง

๓. แสดงว่าท่านสามารถจัดข้อความอัน เป็นเนื้อ
เรื่องให้เขากันได้อย่างมีระเบียบ ทั้งกล่าวเน้นให้เห็น
ความสำคัญของสิ่งที่จะต้องเน้น

๔. แสดงว่า ท่านสามารถอธิบายได้อย่างแจ่ม
กระจ่าง ไม่ว่าจะกล่าวถึงเรื่องใด ๆ ขอให้มีความ
สมบูรณ์ตลอด หรือต้องมีการใช้เพิ่มเติมอีก หรือ
อย่าให้มีความขัดแย้งได้

หมายเหตุ

หนังสือสอนอาศัยเกาโครง และหลัก
การส่วนใหญ่จาก HOW TO WRITE
BETTER EXAMINATIONS โดย J.N.
HOOK.

វិស័យវិស័យវិស័យវិស័យ

១៨ ពេញលេញ ឆ្នាំ ២០០០

អាយុវិស័យ វិស័យវិស័យ វិស័យវិស័យ

២៥០០

